

pomnite si toraj njih geslo „svoji k svojim“, podpirajte toraj svoje domačine in naprednjake, ne pa podpirajte te privandrane „hetzmajstre“, katerim je ljubše vsak ovčji tat, kakor pa domačin ali poštenjak. Capito? Ja celo na vzorno pošteno priljubljeno in postrežljivo c. i. k. pošto v Ribnici so se že ti panslavisti spravili; jim bojdaj mi nekaj po volji; ja kaj pa si moraš misliti, dragi „Štajerc“, ker tvoji abonente rastejo tukaj na njih srčno žalost kakor gobe po dežju, napram vsej hujskariji in bedariji teh bratov revolverja. Zatoraj bi radi napravili c. k. pošto „zum serbischen Kronprinzen“, potem bi te dragi „Štajerc“ pač čisto gotovo pohrustali v goljažu. Ja celo poštni pečat jim ni po volji, ki se glasi „Reifnig“; je gotovo prekratka beseda za te visokoučene glave, ki si bi bojda še lahko zamerkale, ko bi se pečat glasil „Jurčkova Ribnica na Srbiji“. Ti zbesneli krokarji bi gotovo boljše učinili, ko bi ustanovili prepotrebno požarno brambo (freiwillige Feuerwehr) v ljudsko korist; pa tem pravdom in narodnjakom je za ljudski blagor ravno toliko, kakor Turku za svinjsko gnjat. Snujejo jo že sicer čez eno leto, pa seveda pod komando:

„Hop na strop, ta hiša naj zgori, ker nemčur notri tiči, mi hočemo branit le, kateri je pajdaš slavne Srbije.“

Da ne bote vohali za pisateljem, se vam bilježim: Jurčkov Ribničan pa ne z „rješejtom“ ampak z ovčjim plečejtom.

Rogatec. Po naključju sem dobil „Slov. Gospodarja“ v roke in sem najšel v njemu malo poročilo iz Rogatec. Nimam več navade še manj pa časa se z nepodpisanimi dopisniki po časnikah ravhati, svetujem torej tistim gospodom kateri imajo v zadnjem času čast čez Rogatec tako grozovita poročila pisati si namesto moje malenkostne osebe, katero drugo zbrati, katera ima za odgovor več časa, in časnikarski boj bode bolj zanimiv. Za danes si pa dovoljujem sledeče odgovoriti: 1. Jaz sploh nimam nikjer ne v Rogatec in ne kje drugje kake komande in isto tudi nikakor ne želim, edino moje javno delo je in ostane v kmetijski podružnici, isto moje delovanje pa sedaj še ne pristoji soditi cenj. g. dopisnikom „Slov. Gospodarja“. 2. Je pristop obrtne zadruge k nemškemu „Volksratu“ bil na dnevnem redu, kateri se je dostavil vsem članom s povabilom. 3. Je v Rogateškem okraju nemški Volksrat za slovenske kmete že večkrat storil nego vsi cenjeni rogaški gospodi dopisniki slov. časopisov skupaj; da le en slučaj navedem je kmet. podružnica po prizadevanju tega tako zloglasnega „Volksrata“ dobila od poljedelskega ministerstva 1000 kron podpore za nakup travnih semen, le ta semena se bodo na belo nedeljo med 110 kmetov brezplačno razdelila. Na prošnjo podpisanega je nadalje takozvana „nemška“ v resnici „okrajna šparkska“ v Rogatec podružnica za nakup travniških bran 120 kron, okrajni odbor v isti namen 100 kron, kupile so se za ta denar 4 travniške brane in podelile za pol cene izključno slovenskim občinam in če še smem pristaviti dobro klerikalnim. 4. Smatram edino takrat navzočega g. učitelja za preresnega, da bi koval take dopise, moram si toraj le misliti da so bili drugi gospodje na delu, slišali so nekaj zvoniti, pa poznali niso zvon. 5. Nisem bil nikoli vnet za osebni boj v politiki in mislim mi to more celo moj nekdanji protikandidat g. Žurman, kateri me osebno pozna potrditi, še manj pa sem se jaz sam ali skoz mene naprošeno komur ponujal za kandidata in mi stojijo v tem oziru ugledne slovenske priče obeh nasprotnih taborov na razpolago, pač pa so me različni slovenski listi naravnost pozvali naj se spreobrnem in bom — zmagal. Ker pa nimam vzroka se spreobrniti, ker vem da sem na pravem potu in tudi nobene zmage ne želim, ostanem to, kar sem bil, v prvi vrsti štajerski agrarec, in kot tak pač ne bom stopil pred slovenskega kmeta in ga prosil naj me voli, to Vam jamčim! Pustimo toraj take šale, listi imajo sedaj za naše čečkarije tako malo prostora — bližajo se zopet volitve: V Rogatec na Veliki ponedlek 1909. Andrej Drogenig.

Rogatec. Dne 5. t. m. vršila se je v našem prijaznem trgu tako redka slavnost da jo mogče ta rod ne bode zopet doživel. Dva visokospoštovana gospoda sta za svoje brezštevilne zasluge sprejela cesarsko odliko v podobi zlatega križa z krono. Osebe teh odlikovancev so nam jako simpatične, njih značaj tako vrl in njih zasluge tako velike da ne vemo komu bi prednost dali, držimo se torej reda kojega se je posluževal naš spoštovani g. okrajni glavar pri častnem nagovoru ob priliki dekoriranja. Odlikovani g. župnik v Žetaleh je med vsemi duhovniki obširne naše škofije eden izmed malih tistih, ki se edino vere drži in se drži besed Kristusa ki pravi „Idite in učite vse narode“ in zopet pravi „Mir Vam bodi“ in zopet „Moje kraljestvo ni od tega sveta“. Gospod glavar je tudi te pohvalne besede opetovano posebno naglašal in želel da bi se taki pravi duhovniki posnemali. Mnogobrojne zasluge iztekel pa se je g. župnik še posebno kot dolgoletni član okrajnega šolskega sveta v Rogatec za kmetijstvo itd. Odlikovani gospod okrajni načelnik direktor Josef Simony, pa ima za okraj in za posamezne občine v okraju, tako velike zasluge, da jih niti treba ni še posebej naglašati, saj je skoraj v vsakem zastopu in društvo izborno delaven, posebno pa ima kmetijstvo v okraju v njem največjo uporo. Rodom Nemec, je slovenskemu kmetu, obrtniku in delavcu vseskozi vedno rad pripravljen pomagati. Sijajen je bil moment ko je vstopil g. glavar v telovadno dvorano tržke šole v koji so bili zbrani zastopniki vseh stanov, korporacij in uradov. Prisrčne besede g. glavarja niso ganile samo odlikovance ampak vse navzoče in enoglasno je zadonelo sivolasemu vladarju trikratni „Hoch“ v zahvalo za izkazano priznanje. Ob eni uri popoldan zbrala se je množica častnih gostov v Spornovi gostilni h banketu, pri katerem je odlikovani g. župnik v prav lepih besedah našemu svitlemu cesarju hvalo izrekel in nas pozval, da smo zopet zaklicali našemu milemu cesarju trikratni doneči „Hoch“. Različni govorniki so spregovorili prav lepe besede o obeh odlikovanih, o. g. glavarju in o drugih, odlikovanci pa so se zopet zahvalili; omenjeno naj le bo, da je eden govornikov naglašal da predstavita ta dva odlikovanca vsak za se in oba skup geslo našega cesarja „Viribus, unitis“ „z družinimi močmi“; splošno živo in glasno priznanje je kazalo da si niso v tem navzoči bili v nasprotju. Vsem, katerim je bila čast dana tej slavnosti prisostvovati ostanejo te prijetne ure nepozabne, odlikovanca pa naj Bog živi še mnogo let v prid gospodarskega napredka, v prid prepotrebne sloge, katero hočejo v zadnjem času nekateri mladeniči kaliti; navzoči so s tem, da so postavili sklad za nedeljsko šolo za obrtniške vajence vzajemno pokazali, da jim je gospodarski napredek nad vse, — dal Bog da bi bilo tudi tako naprej.

Žetale. Dragi „Štajerc“, nisem sicer Tvoj redni dopisnik, pa poznavam se že več let in vem, da imaš ojstro krtačo s katero si že marsikateriga in tudi že naše po navadi vzorne kaplane krtačil. Vem pa tudi da imaš visoko spoštovanje do pravih duhovnov v smislu zapovedi Kristusove. En tak pravi duhoven je tudi naš seveda le od pravih ljudi visoko spoštovan gospod župnik; on je zares en vzor duhovnik, se ne vtiče v posvetne zadeve in ne zlorablja prižnice, ampak je zvest oznanjevalec — besede Božje. To seveda ne paše našim liberalcem in tudi ne klerikalcem, prvim ni prav da ni bolj naroden — govori in če okolščine zahtevajo tudi rabi dovoljno pri cerkvenih opravilih nemški jezik, drugim pa je premalo klerikalen politik; zavirate ga torej obe stranki zavoljo mu od cesarja podeljenega zlatega zaslužnega križa z krono. Gospod župnik pa vživajo od vsakega prava kristjana največje spoštovanje. Mi jim čestitamo!

Meštinje. Dragi „Štajerc“ naznanjamo ti, da je na velikonočni ponedlek tukaj priredila dohtarska narodna stranka shod zaupnih mož, na katerem se je določil že poprej naprošeni deželnozborni kandidat. Shod je bil od tukajšnjih kmetov slabo obiskan. Videli smo le neke tuje gospode in okoli Žetale naprošene kmete. Pod predsedstvom g. Kregarja pri sv. Petru na Medvedovem selu je govoril celjski g. Spindler o nalogi deželnega zbora in njega poslanca. Naštevati je grehe poslanca g. dr. Korošca, doka-

zoval da ni držal besede, katere je svojim v licem obljuboval, bodi si v narodnem ali gospodarskem oziru. Zborovalci so izrekli Komar nezaupnico ter izrekli da je „figa-mož“, da takega ne bomo nikdar volili za poslanca. Kmet iz Žetale je prečital predlog, da naj se za deželnega poslanca že od narodne dohtarske stranke izvoljeni kandidat g. Berliški, vzgled gospodar in trgovec iz Žetale. In ta je tudi kandidaturo sprejel. Mi bi bili vsi za njegovo imenitev, ker on je od vseh, ki ga poznajo, spoštovan in od vseh priljubljen in tega posla ni zmožen. Pa kaj nam vse to pomaga: on ni nas kmetov postavljen, ampak od dohtarske narodne stranke. On kot narodni Slovenec bi ne smel v Gradcu združiti z nemškimi tovarni ter delovati za potrebni nemški podnik in za občni kmetijski blagor. Ampak k njemu bi prihajali pred zasedanjem deželnozbornskega zborovanja dohtarji, narodovci, ter ga navijali kakor k avtomatu, ki bi moral za narodovce, dohtarje toraj za prazno slamo interperirati in glasovati. Imenovani g. Berliški gotovo nima srca za kmeta, ker iz dna srca tebe, dragi „Štajerc“ sovražim ki živiš edino le za naš kmetijski blagor in za napredek v gospodarskem oziru. Tedaj kdor z nami in našim „Štajercem“, ki je edino naš kmetijski list, on je zoper nas kmete in kot ta šnega ne bomo nikdar volili. Da je ta kandidat zoper nam priljubljenega „Štajerca“ in da mi kmetije smrdimo, da je njegov tovariš iz Žetale prečital predlog o njegovi kandidaturi z razumom, da naša „štajercijanska stranka“ komaj živi, da smo pod jarmom ptujske korandije da mu štajercijanska stranka smrdi, da se bo treba z njo boriti. In to je naš ljubi kandidat z molkom odobril. Mi sodimo, da mu je predlog kandidat sam napisal. Ker „Štajerc“ ni šmarski in rogaški okraj svojega kandidata ne nastavlja, se nam čudno zdi, kakšen vzrok imajo narodovci se z „Štajercijanci“ boriti, toraj bra zoper brata?! So pač klerikalni izrodek, ki jim je samo za nadvlado, nikakor pa za ljudsko korist.

„Mi kmetje smo odrašeni; drugače se tudi ne ravna z nami kakor z otroci. Otroke redijo drugi ljudje; nas kmete pa ne redi nikdo. Ne sprotito, mi moramo še mnogo drugih ljudi rediti. Povsod čitamo, da plačajo otroci le polovico. Ali smo že kdaj slišali, da plačajo kmetje manj? Gotovo ne. Pri plačevanju se nas ne smatra za otroke; tu smo prav odrašeni državljanji. In mi smo dosti stari in pametni, da peljemo sami svojo stvar... Vsak plačuje davke, to je res. Uradnik plačuje davka za svojo plačo, kapitalist za svoje premoženje. Kmet pa mora davke plačevati celo za svoj dolgove. Ako ima kdo še toliko hipotek na svojem posestvu, plačevati mora ravno tako, kakor da bi bil dolga prost...“

Ludwig Thoma

Prvaki, Srbija in deželno izdajstvo.

(Nadaljevanje.)

Da dokažemo, kako so prvaki vedno in dosledno proti Avstriji pisarili, naj navedemo še nekaj citatov.

Koncom leta 1906 je pisal „Slov. narod“ da se bode slovanski jug kakor en mož dvignil in da mora (proti Avstriji) zmagati. 24. februarja 1906 je pisal:

„To je gotovo, da bode morala Avstrija poginiti svoj tiliak pred Srbijo, ki je sicer mala, moralno močna in edina.“

In 17. julija je „Narod“ celo pisal, da bode kulturna Evropa prepričala, da Avstrija ne zasluži, da bi se računal k civiliziranim državam.

Kje na svetu bi se smelo kaj ednakega natiskati? Ko je imela liberalno-prvaška stranka 30. marca 1906 v Ljubljani zaupni shod, dobila je od Srbov brozjavni pozdrav. V tem pozdravu so se Srbi zahvalili „Slov. narodu“ in pravkar sploh za podporo v borbi proti Avstriji. Bilo je to v času colninske vojne s Srbijo. „Narod“ je tudi zahteval, da bi se

Ljubl
pa
nice.

ki s
in se
pravl
pove
Avst
srbsk
razre

tudi
groz
gosp
sredi
Bel

so z
Vojs
koč
mogl
velik
krvi
naši
svoje
krvi
Hval
stran
lepše
zmag
sicer
Nem
mer
drža
podir
njem
veda
doka
sami
nikd
gočn
tiste
ter l
na l
nas
je za
skan
ko j
zday
zday
svid
poz
sorr
pona
je v
skim
terih
stvo.

slove
našn
kako
pravl
zali.
Medt
in č
nosti
v sre
slove
Srbe
Srbe
srbsk
Jurja
vsem
doka
slove
Pose
ki je
leja
slove
Serb
acus
stavi
le ž
teh
velik
leza